

VASILE N. TAFTĂ
(1929)

**Membru de onoare al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură
„Gheorghe Ionescu-Șișești”
7 decembrie 2006**

**Conf. dr. Costică NEAGU,
Focșani**

*Domnul Vasile N. Taftă este singura personalitate nominalizată în acest dicționar care nu este membru al Academiei Române „mari”, dar cu siguranță, ca Membru de Onoare al ASAS, profesor dr. docent (dec. 1974) în specialitatea ovine-suine, laureat al Academiei Române (1980) – Premiul „Ion Ionescu de la Brad” etc., are o autentică statură academică, iar lipsa Domniei Sale din acest **Pomelnic vrâncean** pe care-l întocmim cu ocazia Centenarului României Mari, ar fi lipsit Vrancea de ceea ce îi dă specificitate și statură științifică în domeniul păstoriei, una dintre cele mai vechi ocupații ale acestui neam.*

* * *

Nume: **TAFTĂ;**

Prenume: **VASILE;**

Anul și locul nașterii: 1 mai (26 aprilie) 1929, Comuna Văsui, (azi Vrâncioaia), Județul Vrancea;

Pregătirea de bază: - Școala primară din Comuna Negrileşti, Județul Vrancea;

- Liceul Teoretic „Unirea” din Focșani;

- Facultatea de Zootehnie din București;

Vechimea în specialitatea de bază: - 65 de ani în sectorul ovine, caprine;

Titluri științifice: - Doctor docent în Științe Agronomice, specialitatea Zootehnie, 1966; Premiul „Ion Ionescu de la Brad” (1980); Membru de Onoare al ASAS (2006).

Vechime în cercetare și producție: - 12 ani cercetare la ICZ, secția Ovine și Histologie; - 5 ani în CAP, ca agronom și zootehnist; - 7 ani în unități productive în in-

dustria cărnii; - 65 de ani în învățământul superior zootehnic, Disciplina Tehnologia creșterii ovinelor și caprinelor (studenți și doctoranzi);

Funcții ocupate în cercetare și în învățământ: - asistent universitar: 1952-1954, Ovine ICZ; - șef de lucrări: 1954-1962 la Facultatea de Zootehnie și Medicină veterinară, București, Disciplina Ovine Suine, 1966-1970; - conferențiar prin concurs la Disciplina Ovine-Caprine, Facultatea de Zootehnie, 1970; - conducător de doctorat din 1974; - docența la IABN în 1975, confirmată în noiembrie 2017; - profesor universitar la Disciplina Ovine-Caprine, din 1990;

Lucrări publicate: - peste 400 de titluri din care 4 cursuri, 4 tratate, 2 monografii, 3 îndrumătoare de lucrări practice, 10 broșuri, 148 de comunicări științifice și peste 200 de articole de specialitate. Menționăm că cele 22 de lucrări științifice sunt publicate integral sau sub formă de rezumat în străinătate, în Buletinele FAO-CIHEAM, FEZ, iar 28 sunt recenzate în periodice

de specialitate străine (Animal Breeding Abstract; Landwirtschaft Zentral Tierzucht, Buletin Signal Agric.), așa cum rezultă din lista de lucrări anexate.

Cercetările efectuate se axează pe următoarea problematică:

- Studierea și aplicarea diferitelor variante de încrucișare industrială, de infuzie și de formare de noi populații de ovine cu lână fină, semi-fină și pielicele, care au contribuit la stabilirea schemei de ameliorare a ovinelor și a hărții de zonare a raselor respective.

- Contribuții la perfecționarea metodologiei de control a producțiilor în vederea aplicării celor mai indicate sisteme de selecție.

- Modul de transmitere ereditară la descendenți a însușirilor morfo-productive cu o deosebită valoare bioeconomică.

- Inițierea și extinderea primelor lucrări în țara noastră, privind dinamica formării și dezvoltării populației foliculilor piloși la Merinos, Țigaie și metiși, în strânsă legătură cu factorii de influență.

- Stabilirea valorii însușirilor morfo-productive a raselor de ovine din diferite zone ale țării, în vederea aplicării celor mai adecvate tehnologii de creștere și exploatare.

- Rezultate și recomandări privind îmbunătățirea tehnologiilor de îngrășare intensivă și semi-intensivă a tineretului ovin de diferite rase și metiși cu cele importante în vederea valorificării principalilor indici calitativi și cantitativi ai carcaselor și elaborarea criteriilor de selecție pentru îmbunătățirea aptitudinilor pentru producția de carne a ovinelor autohtone.

- Cercetări privind intensificarea funcției de reproducție a ovinelor în scopul sporirii efectivelor și, îndeosebi, a producției de carne pe cap de oaie în sisteme de întreținere tradițională și în stabulație permanentă.

- Contribuții la îmbunătățirea tehnologiilor de creștere în condiții intensive și semiintensive de exploatare prin aplicarea înțărării timpurii a mieilor (35-45 de zile) și la greutatea de 9-12 kg.

- Finalizarea, direct în producție, a cercetărilor privind crearea unui Merinos de munte în zona Brașov, prin încrucișarea oilor Țigaie de Covasna, cu berbeci Merinos de Pallas până la F-2, după care a urmat împerecherea metişilor între ei din tipul dorit cu infuzie de Ile de France, inițiativă personală soldată cu un efectiv matcă de peste 20.000 de capete răspândite la Bod, Hărman, Hălchiu, Feldioara, Tușnad Sat, Zăbala, Făgăraș etc., cu acțiuni amelioratoare prin berbeci asupra materialului local ovin.

- Cercetări privind existența concordanței fiziologice în dezvoltarea pe același organism a producțiilor de lapte, carne și lână, lucrări solicitate și de unii specialiști din cadrul FAO și unele institute de cercetări din străinătate, așa cum rezultă din xerocopiile existente.

- În afara acestei activități publicistice se mai adaugă o serie de lucrări de licență și teze de doctorat, conferințe, anchete zootehnice, recomandări și propuneri la diferite niveluri oficiale necesare stabilirii unor măsuri tehnico-organizatorice de ameliorare și sporire numerică a sectorului ovin, concomitent cu coordonarea a numeroase lucrări de diplomă, peste 200 și 24 lucrări de doctorat.

- De remarcat, totodată, solicitarea unor lucrări personale de specialitate, prin corespondență directă, de unii cercetători din Mexic, California, Canada, Ungaria, Cehoslovacia, Rusia, Franța, Germania și Spania.

- După 1990, a elaborat o nouă ediție de curs și lucrări practice precum și un număr de 16 comunicări științifice prezentate la diferite simpozioane organizate de FAO și FEZ, precum și un număr de 150 de comunicări științifice și articole de specialitate la periodice interne, menite să contribuie la stabilirea de noi strategii și tehnologii de redresare a sectorului ovin din țara noastră.

- Menționăm că în prezent este Consilier al *Revistei de zootehnie și medicină veterinară*, membru în Consiliul științific al *Revistei Fermierul*, membru al Societății Române de Zootehnie și Montanologie și membru în Colegiul Director al *Revistei Milcovia*.

Distincții: - laureat al Academiei Române - Premiul „Ion Ionescu de la Brad”, 1980; - inclus în „Catalogul experților din România”, editat de Societatea Academică din România, 1997; - inclus

în dicționarul specialiștilor „Știința și Tehnica Românească (Who is Who)”, vol. II, 1999; - Diplomă de Excelență Universitatea Agricolă, Iași; - Diplomă de Excelență USAMV București; - Diplomă de Excelență Universitatea „Biotera”, București, 2000; - Diplomă de onoare Institutul de Cercetări Ovine, Palas, Constanța, 2007; - Diploma de Onoare „Fermierul”, București, 2005; - Brevet „Ad Gloriam Agricultura USAMV”, Cluj, 2009; - Meritul Academic ASAS, 2010; - Premiul N. Teodoreanu ASAS, 2010; - Membru permanent în Rețeaua FAO-CIHEAM pentru Ovine-Caprine; - Membru permanent în Rețeaua FAO-CIHEAM - Groupe de travail des prairies de montagne; - Membru în Comisia Națională pentru Montanologie; - Inclus în cartea „Oameni de seamă ai științei agricole românești, din ultimii 50 de ani”, vol. III, 2006 și în Albumul Național 2008; - Confirmat Membru de Onoare al Academiei Agricole și Silvice, București, decembrie 2006.

* * *

La 1 mai (26 aprilie) 1929 în familia tânărului preot Nicu Taftă (Popa Caval) din Comuna Văsui, azi Vrâncioaia, fostul Județ Putna, și a prezbiterii Ioana (Nica), s-a născut primul copil, Vasile-Vasilică, așa cum îl alinta coana preoteasă și mai apoi toți apropiații. Antroponimul Taftă coboară din istoria și din legenda Vrancei. Chiar data nașterii este una de legendă, pentru că după Sfântul Gheorghe și până la Constantin și Elena, ciobanii urcă oile la munte, începe anul păstoresc.

Nașterea primului copil a adus o așa de mare bucurie în casa tinerilor părinți, care nu știau ce nume să-i dea. Au apelat la bunicul copilului, preot la Negrilești, care le-a sugerat să-i dea numele sfântului din ziua respectivă - Sf. *Vasile al Amasiei*.

Copilul a fost botezat de Neculai Jechianu, și el o legendă a Vrancei Arhaice - dascăl și parlamentar, deținut politic de comuniști pentru că înființase la Vrâncioaia: Școala Superioară Țărănească, Cămin Cultural, construisese Biserica, înființase Cooperativa „Unirea Vrancei”, Camera Agricolă, Stația Seismică și chiar Baia Comunală. Așa s-a făcut că în aceste locuri de legendă, în acea atmosferă de bucurie și surpriză, data nașterii noului născut a fost trecută în Registrul Stării Civile la 1 mai 1929.

Poate că noul venit pe lume a fost predestinat să devină el însuși, o altă legendă a Vrancei, ajungând peste ani „Baciul Vrancean”, un baci al întregii României pentru care „oaia năzdrăvană” a fost sensul vieții și muncii științifice a domniei sale.

Nicu C. Taftă, tatăl viitorului savant, deși originar din Negrileștii Vrancei, era preot la Văsui-Vrâncioaia pentru că la Negrilești era o singură parohie care era ocupată de preotul Constantin Taftă, tatăl preotului Nicu.

Atunci când s-a înființat a doua parohie, preotul Nicu Taftă a venit la Negrilești și a slujit la Biserica *Sfinții Voevozi* până în 1960. Aici au venit pe lume ceilalți copii: Constantin, mort de mic, Nicolae - inginer, Mircea, mort de moarte năprasnică, accidentat cu o grenadă, Sofia și Viorica - gemene, Mihai, inginer.

Antroponimul Taftă, din Negrilești este o adevărată legendă pentru întreaga Vrancea Istorică, dăinuind încă de la începutul sec. al XIX-lea, de pe timpul „Procesului Dezrobirii”, al procesului pe care vrâncenii l-au purtat timp de 13 ani (1801-1814), cu boierul Iordache Ruset Rozovanul, de pe timpul când **Costandin Taftă**, un alt negrileștean dintr-o altă stirpe tăftească, a fost unul dintre vechilii [avocații n. e.] Vrancei.

Descendent dintr-o familie tăftească de preoți (preotul Constantin Taftă, *străbunic*, pr. Constantin Taftă, *bunic* și pr. Nicu Taftă, *tată*), profesorul **Vasile Taftă** a făcut școala primară la Negrilești, iar liceul la Focșani în vestita cetate a școlii vrâncene, Liceul „Unirea”, azi Colegiul Național „Unirea” din Focșani.

Vacanțele și le petrecea în satul natal, întocmai ca toții copiii sătenilor. Deși era fecior de preot, Vasilică mergea la prășit, la coasă, urca la stânele din Munții Vrancei - Păișele, Goru, Mordanu - proprietate a negrileștenilor, dată lor în stăpânire de către Sfatul cel Mare al Vrancei, pentru serviciile aduse de negrileșteni în Procesul Ieșirii din Boieresc (1801-1814).

Născut în ținutul de legendă al Vrancei profesorul Vasile N. Taftă își amintește cu duioșie și cu pioșenie de părinți, adevărate „icoane din Carpați”. Își amintește cu emoție nedisimulată, acum la patriarhala vârstă de 89 de ani, de credincioasa, blânda, harnica și ambițioasa mamă a domniei sale, pe care sătenii o numeau „leacul satului”.

La fel ca și Smaranda Creangă, Coana preoteasă, *Ioana-Nica*, își îndemna copiii către lumina cărții. La permanentul și căldurosul ei îndemn - „Să mergeți tot înainte și să nu stați la fusta mea!” -, copiii au mers la școli înalte.

După studiile liceale, tânărul Vasilică Taftă ar fi dorit să urmeze medicina, dar „a reușit fără loc”. Timpurile erau tulburi, Vasilică era fecior de preot și nu corespundea la „dosar”, dar o explicație trebuia dată candidaților, de către noii stăpâni, și atunci a apărut ideea salvatoare pentru „lozincarzi”: „Ai reușit fără loc, poți intra fără examen la ASE sau la Drept”, dar tânărul din creierul munților nu voia să se facă funcționar. Reforma învățământului din 1948 nu mai dădea voie tinerilor să se înscrie la două facultăți.

Disperat de situația în care se afla, cel reușit fără loc, s-a dus la Facultatea de Zootehnie - „Ce-o mai fi și cu zootehnia asta!?” -, dar nu avea actele, deoarece dosarul era la medicină. Uneori în viață avem ghinioane absurde sau noroc providențial. A cerut audiență la decan - fiu de țărani din Pomârla, Județul Botoșani, doctor în științe agricole la Leipzig -, spunându-i că dorește, cu orice preț să urmeze zootehnia, dar... „- Bine mă, spune că te-ai mai înscris la o altă facultate. Spune c-am zis eu să te înscrie fără acte”. Și așa a ajuns băiatul preotului Nicu Taftă din Negrileştii Vrancei, la facultate în capitală, „după ce am dormit 4-5 nopți în Gara de Nord”. De pregătit pentru examene, în timpul admiterii nici nu putea fi vorba.

Studiile universitare au fost un lung șir de sacrificii. Deși a fost tot timpul studiilor între primii 10, din 120 de studenți, dl Vasile Taftă nu a avut bursă nici un semestru, nu a primit „ajutoare pentru studenți”, deoarece era „fecior de preot”, cu toate că tatăl său avea doar 3-4 ha de pământ neproductiv, iar acasă mai avea de hrănit încă 5 guri. Preotul chiar nu voia să-l dea la facultate: „Tu nu vezi ce vine în urma ta [frații mai mici]?” Stătea în gazdă la subsolul unui bloc, în condiții mizere, iar vestita „lădiță cu cartofi” pe care îi cocea în sobă sau îi „frigea” pe plită, l-a însoțit toată Facultatea. La absolvire, colegii chiar glumeau pe seama despărțirii lui de vestita lădiță cu cartofi.

Ca să mai mute foamea, din anul II de facultate mergea la Schitul Darvar de lângă București unde era monah un om de mare bunătate, Lepădatu Inochentie din Comuna Văsui, Județul Vrancea - unde se născuse Vasilică - de la care primea câte o porție de mâncare la două săptămâni. „Lepădatu Inochentie a fost înmormântat la Biserica Cernica, fie-i țărâna ușoară!”.

Teza de licență (1952): „*Formarea unui tip de oaie cu lână fină tip merinos pentru regiunea de munte*” și apoi teza de doctorat (1966): „*Influența hrănirii diferențiate a oilor în perioada de gestație, precum și a unor biostimulatori asupra creșterii de foliculi piloși la descendența rasei Țigaie*” anunță din start, vocația și parcursul științific neabătut al viitorului om de știință.

La terminarea facultății, în 1952, a intrat prin concurs la Institutul de Cercetări Zootehnice, unde a lucrat până în anul 1962. În anul 1962 a fost trimis „în producție”, lucrând la mai multe Cooperative Agricole de Producție din țară: CAP Lohancea, CAP Boghești din Regiunea Bacău și CAP „Dor Mărunt” din Lehliu, Regiunea București. Inițial această trimitere a fost hotărâtă pentru 3-4 luni, dar s-a prelungit până în anul 1966.

Credem că este de mare importanță pentru tinerii de astăzi să înțeleagă timpurile acelor ani, modul în care comuniștii dispuneau de soarta specialiștilor și a intelectualilor acestei țări.

Pentru a i se permite să se înscrie la concursul pentru ocuparea unui post universitar la Catedra Ovine-Suine a Facultății de Zootehnie din București, inginerul și cercetătorul Vasile N. Taftă trebuia să ia o „Caracterizare” de „bună purtare”, de la Conducerea CAP-ului „Dor Mărunt” din Lehliu.

Raionul Lehliu, Reg. București, 11. oct. 1965

CARACTERIZARE

Tov. Ing. Taftă Vasile a fost repartizat de noi la unul din cele mai mari CAP-uri din Raionul Lehliu, anume la „Dor Mărunt”, unitate care reclamă o activitate intensă din parte celui care dirijează și răspunde de sectorul zootehnic.

Trebuie să subliniem, din capul locului, că tov. Taftă V. încă din primele a arătat un interes deosebit pentru buna desfășurare a muncii din sectorul de care răspunde în cadrul CAP-ului, dând dovadă de bun organizator, de seriozitate, disciplină și multă experiență profesională.

Aceste trăsături nu au întârziat să se vadă în rezultatele obținute în urma măsurilor tehnico-organizatorice luate odată cu venirea lui în CAP, atât în ceea ce privește sporirea producției la animale, cât și reducerea și lichidarea mortalității la tineretul porcin și avicol. (...)

Cu bune rezultate, de asemenea, s-a soldat și reorganizarea îngrășătoriei de taurine pe bază de uree și melasă, după o nouă metodă personală.

De remarcat este și insistența depusă în pavarea și reamenajarea interioară a tuturor adăposturilor la taurine, precum și în introducerea apei în grajduri și asigurarea unei bune baze furajere față de care a arătat o grijă deosebită, fapt pentru care este apreciat atât de Consiliul de conducere al CAP-ului, cât și de masa de cooperatori.

*Pe baza rezultatelor obținute în producție cât și a comportării pe care o are, conchidem că tov. Ing. Taftă Vasile este un cadru bine pregătit și cu o bogată experiență profesională, disciplinat și operativ în executarea sarcinilor ce-i revin, fapt pentru care **suntem de acord cu prezentarea sa la concursul Ovine-Suine.***

*Vicepreședinte al Cons. agricol,
ss. dr. Luca V.*

*Președinte CAP,
ss. Popa N.*

Cercetările și rezultatele științifice obținute de tânărul cercetător au avut ecouri și în lumea științifică occidentală chiar dacă autoritățile comuniste aveau grijă ca asemenea lucruri să nu se afle. Acest lucru a făcut ca Vasile Taftă să fie remarcat de FAO - Roma, care l-a invitat la Conferința din 24-29 martie 1969, pentru a susține comunicarea științifică „Foamea de proteină”. În urma acestei participări la conferință, dl prof. Vasile Taftă a fost inclus în Grupul de Experți FAO - Roma.

Odată intrat în învățământul universitar, activitatea de cercetare s-a împletit în mod organic cu activitatea didactică, cele două axe dându-i o perspectivă largă prin care tradiția se îmbină în mod organic cu știința. Concepte ca transhumanța, îngrijirea, selecția și îmbunătățirea raselor, hrana oilor, „industrializarea” produselor (lapte, lână, carne, piei etc.), importanța economică și socială a uneia dintre cele mai vechi ocupații – păstoritul sunt fundamentate științific, printr-o muncă titanică a celui care timp de aproape 70 de ani, cercetează, experimentează, dă soluții științifice pentru cele mai complicate sau „simple” probleme.

Opera Domniei Sale a căpătat, cu timpul, dimensiuni vaste – peste 400 de titluri între care: 14 tratate, cursuri, monografii (autor sau coautor); 25 de lucrări publicate integral sau recenzate în străinătate, prezentate sau susținute la diverse congrese și simpozioane internaționale (Milano, Moscova, FAO Roma, Versailles, Institutul El Harash, Algeria, Tucsin – Arizona, Madrid, Edinburg, Viena etc.); 3 manuale pentru învățământul mediu și superior (70-460 p.); 7 broșuri (50-160 p.); 20 de lucrări pentru învățământul profesional tehnic și de popularizare (începând din 1953 și până în 1998); peste 300 de articole de specialitate în revistele: Zootehnia, Medicina veterinară, Fermierul, Agricultura României, Milcovia etc.

Dl Vasile N. Taftă nu este doar un savant și om de catedră universitară. Domnia Sa abordează probleme pragmatice, stringente ale societății românești trecute, actuale și de viitor. „Românul vine din istorie cu păduri și animale” (G. Călinescu) Astfel, despre transhumanță spune că ea izvorât din necesitatea de a găsi hrană ieftină pentru oi, dar și din necesități economice (Drumul lânii, Orașul de Floci, Vadul Oii etc.), industrializarea și valorificarea produselor obținute de la oi: „caș dulce, cașcaval afumat de munte [caș sărat n.e.], telemea, urdă, brânză de burduf, lapte de iarnă etc., toate, produse ecologice cu o deosebită valoare nutritivă”.

Profesorul V. N. Taftă arată că „Transhumanța, ca sistem de creștere a ovinelor, este justificată din punct de vedere economic, ecologic, zootehnic și sanitar-veterinar. Din punct de vedere social, însă, condițiile de izolare de familie, de satul natal, de obiceiuri, la care se adaugă

viața de zi cu zi în ploaie, viscole, sute de kilometri parcurși pe jos, hărțuiala localnicilor, toate reprezintă o grea povară, o chinuitoare muncă, momente deosebit de grele pentru fiecare proprietar de oi care practică transhumanța”. Domnia Sa ne arată că transhumanța este necesară și astăzi pentru „Funcția ecologică-economică și zootehnică a transhumanței ovinelor include un concept biologic deosebit de semnificativ, așa cum reiese din cele șase „A-uri”: *aer* curat; *autofurajare*; *acumulare* benefică (gestație, miei, lapte, lână, rezistență, sănătate); *autofertilizare* și *autoprofit*, la toate acestea, la timpul prezent și viitor, se adaugă și aspectul social de „*autoconfort* uman” (I. Oprea).

În acest sens, face propuneri legislative, pentru ca transhumanța să poată fi practică și astăzi pentru că este foarte importantă în lanțul de „exploatare integrală” a acestei resurse sănătoase de hrană și îmbrăcăminte ecologică, de ecologizare a mediului: „O țară fără animale nu poate fi bogată, după cum o țară cu animale nu poate fi săracă”. De aici și semnalul de alarmă pe care îl trage „tatăl oilor”, privitor la prăbușirea numărului de ovine de la 10 de milioane la cca 3 milioane în prezent. Soluții există, dar trebuie să existe dragoste și un pic de bunăvoință față de „sufletul pastoral” cum îl numea C. Noica.

Când vorbește de exploatarea integrală a produselor de origine ovină, profesorul ne arată *De ce nu trebuie să se renunțe la producția de lână?*, arătând că lipsa de profesionalism, de dăruire și chiar de patriotism, a determinat în mare măsură regresul sectorului ovin. Ba mai mult, și foarte regretabil, actualmente unele organe de profil și chiar de specialitate consideră lâna - producție de bază până în 1990 - ca un subprodus, ajungându-se la nivelul anilor 1920 a sectorului ovin, după ce în anii 1950-1990 s-au depus eforturi pentru ca prin încrucișare a raselor indigene (Țurcană, Stogoșă) cu Merinosul și alte rase de import, obținând stoffe care concureau cu cele englezești. Acum asistăm și la rețurcanizarea țării într-un ritm foarte rapid. Într-adevăr, Țurcana este mai rustică, rezistentă și modestă la condițiile de viață, dar nu este mai lactogenă față de Țigaie și Spancă, ținând seama că peste 50% din efectiv produce o cantitate de lapte-mamă de sub 40-50 kg/lactație din lipsă de selecție. În cadrul Merinosului de Palas există o proporție de 30-35% plusvariante cu peste 80-90 kg lapte/lactație, ce ar putea constitui nuclee separate de selecție din care să se rețină berbeci de reproducție, având în vedere capacitatea pronunțată de transmitere ereditară a acestei însușiri la descendență, pe lângă aptitudinea pentru producția de carne, ținând seama de gradul lui pronunțat de precocitate, comparativ cu celelalte rase, Țurcană și Țigaie.

În concluzie, la cele spuse mai sus, se impune aplicarea și respectarea unor măsuri ca:

- Exploatarea ovinelor din țara noastră trebuie să rămână mixtă, respectiv pentru carne, lapte și lână fină, semifină și grosieră, întrucât nu există antagonism fiziologic în dezvoltarea acestor trei producții pe același organism, în condiții stimulativ de hrănire.

- Valorificarea variabilității individuale pronunțate a producțiilor care, prin control individual al plusvariantelor, pot fi izolate și înmulțite în importante nuclee de selecție.

- Relansarea întregii game de metode și tehnologii de sporire numerică mai ales a *producțiilor pe cap de animal*;

- Reactualizarea hărții de zonare a raselor în funcție de condițiile geoclimatice, particularitățile biologice și cerințele pieței care să amplaseze Merinosul românesc (de Palas, de Transilvania) în zona de câmpie, cu precipitații atmosferice anuale de sub 500-550 mm, a rasei Țigaie în zona colinară cu 600-700 mm, a Țurcanei în zona montană cu peste 700-800 mm și a Karakulului în nordul și centrul Moldovei, cu 500-700 mm precipitații atmosferice.

- Importul de rase precoce de oi pentru: carne (Texel, Suffolk, Merinofleisch); lapte (Awassi, Friză Lacaună); prolifică (Finishlandrace, Border-Leicester) și de capre (Saanen și Alpină franceză).

- Pentru o mai rapidă redresare numerică și calitativă a ovinelor, se impune crearea urgentă a cadrului organizatoric reprezentat de asociații de crescători cu ferme permanente, având statut cu personalitate juridică, la care să adere crescătorii pe bază de contract în care să se prevadă respectarea dreptului de proprietate individuală, colectivă și de succesiune, precum și reinvestirea unei părți din profit în procurarea de animale de rasă, dotarea cu diferite utilaje,

aplicarea unor programe reale de ameliorare a ovinelor etc., sub coordonarea unei Agenții Naționale cu filiale județene.

- Revizuirea urgentă a prețurilor de vânzare a lânărilor la nivelul pieței, ținând seama de cheltuielile pentru obținerea unui kilogram de lână și de evoluția suprascumpirii furajelor.

- Se impune repartizarea echitabilă și simultană a subvențiilor pe fiecare specie de animale, deoarece ovinele reprezintă o importantă componentă a zootehniei, acordându-li-se același interes tehnico-economic specific.

Pornind de la aceste premise, Vasile N. Taftă abordează în opera și în articolele sale, probleme moderne cum ar fi: „modernizarea spațiului rural” și „turismul rural”.

Structura organizatorică a agriculturii este reprezentată de microgospodăriile individuale, în număr total de 4.237.889, deținătoare a unei suprafețe agricole de 9,1 milioane ha, fiecare în suprafață de circa 2,15 ha, de: a). *subzistență cu dotare insuficientă și necorespunzătoare* care nu permite aplicarea unor tehnologii performante de obținere a unor producții superioare din care să se facă și export; b). *gospodăriile de semi-subzistență*, care, împreună cu prima categorie, însumează 98% și numai 1,50% ferme comerciale; c). *ferme comerciale*, care pot transfera și o mică par-te din produse pe piață; de aceea se impune trecerea la asocierea producătorilor la ferme de grup comerciale; d). *ferme de grup comerciale*, care pot dispune de o dotare mai bună și aplicarea unor tehnologii mai eficiente și care în final se pot transforma în asociații-cooperative; e). *asociații-cooperative*, cu suprafață de peste 500-1.000 ha, unde e posibil rotația culturilor, irigarea, fertilizarea mecanică etc. și aplicarea unor tehnologii performante, rentabile.

Forța de muncă tânără din agricultură, de asemenea, prezintă o importanță deosebită pentru dezvoltarea mediului rural, fiind mai dinamică și dispusă spre inovații, diversificare, inițieri de noi exploatații de minimum 20 ha pentru fermă agricolă pentru cereale, 4-5 ha pentru pomi cultură-horticultură și floricultură și un ha pentru apicultură. De remarcat că actualmente totalul de 4.237.889 ferme individuale sunt de subzistență (53%) cu o suprafață agricolă individuală de circa 2 ha, ce însumează totalul amintit de 9,1 milioane ha teren agricol.

În ceea ce privește spațiul rural montan, acesta prezintă un specific și o pondere aparte, importantă sub raport socio-economic și deosebit de însemnat pentru economia națională și ameliorarea calitativă a vieții. Acest spațiu oferă pentru turism o gamă mai largă de agrement și condiții de participare la activitățile rurale, având în vedere contactul direct cu specificul acestora, respectiv agrozootehnic și silvic, ținând seama de traseele de importanță: geomorfologică, peisagistică, de resursele hidroenergetice și miniere, alături de însemnatele centre etnografice, arhitectonice, istorice și religioase. În același timp, semințele și savuroasele fructe specifice de pădure (fragi, afine, mure, zmeură, coacăze, ciuperci comestibile și plante medicinale, vânat, păstrăvării etc.) oferă turistului o stare de reconfortare și de sănătate deosebită deoarece a-cest spațiu constituie cel mai stabil ecosistem mediogen cu numeroase funcții economice, ecologice și în general ecoprotective.

Dezvoltarea agroturismului rural montan și conservarea tradițiilor culturale, îndeosebi din satele de altitudine, reprezintă o altă *alternativă*, pe lângă diversificarea activității meșteșugărești, crearea de amenajări pluriprofesionale și introducerea de tehnologii noi care să prevină migrarea populației spre câmpie, respectiv de-popularea așezărilor montane, precum și creșterea șomajului etc.

Agroturismul montan românesc este favorizat de natura diversificată și de faptul că deține cel mai mare masiv muntos din Europa, în cadrul unei singure frontiere naționale. Astfel, arealul nostru montan însumează circa 33% din teritoriul țării, repartizat în 28 județe, cu o populație de circa 3,9 milioane, cu 1.056 mii de gospodării, în majoritate de subzistență, dispersate în 84 orașe mai mici și 730 comune cu 3.900 sate, principala ocupație fiind creșterea animalelor adaptate zonei respective.

Turismul rural se bazează și pe „arta de a primi” turistul, care implică deopotrivă ospitalitate din partea comunității rurale și respect față de mediul rural. Pe când agroturismul reprezintă „vacanțe în gospodăria țărănească” care aduce venituri complementare prin valorificarea

resurselor proprii (echitație, pescuit, cure terapeutice, activități de agrement etc.). Ambele forme de turism rural și agroturism pot conduce la dezvoltarea economică a localităților. Dată fiind importanța acestei activități, se impune necesitatea elaborării unui *Manual interdisciplinar de montanologie* pentru diferite trepte de pregătire în învățământul din școlile cel puțin din zona montană (V. Taftă, *Revista de zootehnie...*, nr. 2/2004: „Propuneri pentru un manual de montanologie”), idem revista *Milcovia*, nr. 17, iulie-dec, pp.115-119. Aproape nimic nu s-a făcut în acest sens pentru școlile gimnaziale și liceele di zona montană.

Profesorul V. N. Taftă relevă care sunt avantajele protecției și exploatării raționale a pădurii.

Astfel, sub raport ecologic, un hectar de pădure produce 30 tone oxigen - din care 13 t pentru respirație și 16 t CO₂ în fotosinteză; reține 60-70 t pe an praf, cu de 6-7 ori mai mult decât vegetația ierboasă. De asemenea, realizează o emanare de fitoncide volatile de 5-30 kg pe hectar pe an care duce la epurarea microbiană; conservă un genofond din mai multe plante și animale etc.

Despăduririle înseamnă frecvent inundații, urmare a eroziunii și colmatării rețelei hidrografice; reducerea potențialului hidroenergetic și a resurselor de apă potabilă; dereglarea echilibrului hidric și termic; accentuarea anilor secetoși; creșterea nivelului de poluare atmosferică și a apelor; deșertificarea și depopularea zonei montane; îmbătrânirea demografică etc. În acest sens este important de văzut articolul „Dezvoltarea zootehniei în zona montană” în: revista *Milcovia*, numerele 11, 2010 și 18, 2014, articol în care autorul sesizează contradicțiile dintre noul Cod Silvic și adevăratele probleme ale zonei montane, dar...

Se atrage atenția că spațiul rural montan are o importanță de ordin strategic-național sub raport economic, ecologic, social și cultural a întregii societăți mai ales actualmente când pe fondul sărăcirii populației locale extinderea defrișărilor a devenit inamicul principal al pădurilor.

Pajiștile și fânețele alpine sunt întinse și bogate, apele limpezi, aerul de munte curat, iar produsele au garanția naturii și a tradiției de prelucrare așa cum făceau înaintașii noștri ca să corespundă nevoilor de protecție a sănătății umane și de protejare a mediului.

Conservarea sistemelor de producție tradiționale implicit a diversității, depinde însă de păstrarea și protecția *cunoștințelor tradiționale*. Sub acest raport, *Convenția pentru Diversitatea Biologică UNEP – 1992* atestă necesitatea conservării cunoștințelor și sistemelor de producție tradiționale pentru folosirea lor durabilă, posibile de menținut prin îmbunătățirea eficienței lor economice.

De altfel, Fondul European Agricol (FEADR), instituit de UE, vine în sprijinul concret al acestei acțiuni prin cofinanțarea nerambursabilă (50-70%) în valoare de circa 7,5 miliarde euro pentru perioada 2007-2013 cu scopul realizării proiectelor de investiții private privind îmbunătățirea calității vieții și diversificarea economiei rurale.

Profesorul V. N. Taftă este un optimist incorrigibil și la cei 89 de ani ai Domniei Sale, studiază, citește, dă sfaturi, este activ în presa de specialitate și... așteaptă cu încredere ca cele propuse să fie transpuse în practică.

Bibliografie selectivă

1. V. Taftă - *Formarea unui tip de oaie cu lână fină, tip merinos, pentru regiunea de munte* (Lucrare de diplomă, 1952);

2. V. Taftă - *Influența hrănirii diferențiate a oilor în perioada de gestație, precum și a unor biostimulatori asupra creșterii de foliculi piloși la descendența rasei Țigaie* (Teză de doctorat, 1966);

Tratate, cursuri, monografii

3. V. Taftă - *Curs Ovine-Caprine* (lito AMBIANB), 1974;

4. V. Taftă, M. Mochnacs, S. Pârvulescu - *Tehnologia creșterii și exploatării ovinelor* (Tratat), Ed. Ceres, 1973;

5. C. Ștefănescu, N. Ciolcă, V. Taftă - *Zootehnia României*, vol. III, monografie, Ed. A. R. S. R.;

6. A. Pop, V. Taftă, I. Lăbușcă, M. Mochnacs - *Creșterea ovinelor și caprinelor* (curs unic), EDP, 1976;
7. M. Mochnacs, V. Taftă, I. Vintilă - *Genetica și ameliorarea ovinelor* (tratat), Ed. Ceres, 1977;
8. V. Taftă - *Creșterea și ameliorarea intensivă a ovinelor* (tratat), Ed. Ceres, 1983;
9. V. Taftă, I. Vintilă, Stela Zamfirescu - *Producția, ameliorarea și reproducția ovinelor* (tratat), Ed. Ceres, 1997;
10. V. Taftă - *Tehnica de evaluare a performanțelor productive la ovine*, Ed. Ceres, 1998;
11. V. Taftă - *Producția și reproducția caprinelor*, Ed. Ceres, 2002;
12. Colaborare - *Tratat de producerea, procesarea și valorificarea producției de carne*, Ed. Ceres, 2004;
13. V. Taftă - *Les facteurs dont depend l'accroissement de la production de viande de mouton avec une reference speciale pour le sisteme intensif d'engraisement*, Susținută la El Harash, Alger, 1970;
14. V. Taftă - *Characteristiques et importance des divers systemes traditionnels d'elevage*, FAO Roma, Premier session du groupe d'experts. 29.03.1969;

Broșuri:

15. V. Taftă - *Sporirea fătărilor duble la oi și importanța economică* (trad în germ, maghiară, rusă și sârbă), Ed. Agrosilv. 1960, 50 p.;
16. V. Taftă - *Creșterea și ameliorarea oilor Karacul și a metişilor*, Ed. Agr. 1967, 125 p.;
17. V. Taftă - *Cum putem obține venituri mari lucrând în acord global la îngrășarea mieilor*, Rev. Maia, 1972, 58 p.;
18. V. Taftă - *Creșterea caprinelor*, Ed. Agr., 1975, 160 p.;
19. V. Taftă - *Căi de sporire a producției de lână*, Ed. Agr., 1978, 75 p.;
20. V. Taftă - *Creșterea ovinelor și caprinelor*, Ed. Fundația „Fermierul”, 120 p.;
21. V. Taftă - *Producerea, creșterea și îngrășarea mieilor și iezilor*, Ed. Ceres, 2006, 120 p.;

Manuale pentru învățământul mediu și superior

22. V. Taftă, Radu Petrescu - *Îndrumător pentru lucrări practice la ovine* (ed. I și II), Lito IANB, 1974;
23. V. Taftă, I. Dinu, I. Bădescu - *Tehnologia creșterii animalelor domestice* (cls. a XI-a, lic.), Ed. Ceres, 1975;
24. V. Taftă - *Lucrări practice: teren și laborator*, Lito AMD, Moldova, 1960;

Lucrări publicate integral în străinătate

25. V. Taftă, D. Georgescu - *Cum s-a obținut cantitatea medie de 4,36 kg. la Țigaia ruginie de la Rușețu*, Probl. Zoot., nr. 9-10, 1960, Milano;
26. V. Taftă - *O rezultată serescivania belih oveț parodî Turcana serîmi Karaculski baranami*, Moskva, 1962;
27. V. Taftă, I. Raicu - *Rezultate obținute în transformarea oilor cu lână groasă în oi cu lână fină*, Rev. intren. de agr. (CAER), Moskva, 1962;
28. V. Taftă - *Characteristics and importance of various traditional system*, F. A. O, Roma, 1969;
29. V. Taftă - *Amelioration de la densité de la laine des agneaux de race Tigae par diferents niveaux d'alimentation pendent la periode de gestation des brebis*, Al X-lea Congres Intern. de Zoologie, Versailles, 1971;
30. V. Taftă - *La qualite des petite peaux des moutons Karakul noi ren rapport avec le contenu proteique de la nourriture des brebis meres pendant la periode de gestation*, Al II-lea Congr. Intern. Karacul, Piatra-Neamț, 1971;
31. V. Taftă - *Factorii și metodele de care depinde sporirea producției de carne și ovine*, Inst. El Harash, Algeria, 1970;

32. V. Taftă, N. Machedon - Aptitude a l'engraisement et principales caractéristique des jeunes caprins de la race Carpatine, Symp. intern., Tours France, 12-15 mai, 1981;
33. V. Taftă - The main morph-productive particularite of Carpathian goats in Romanian, Al III-lea Symp. pt. prod. Capre, Tucson, Arizona, 1982;
34. V. Taftă - Histological researches concerning the seasonal evolution of the main skin component and of the cyclical activity of hair in Carpathian goats, FEZ, Madrid, 43/1992;
35. V. Taftă - Un projet pour tester les belliers par les performances de filles pour la production laitier, FEZ, Denmark, 44/1993;
36. V. Taftă, S. Bosânciuc - Le comportement de la couleur grise chez le Karakoul dans le differentes d'accouplement et l'incidence du facteur letal, FEZ, Edinburg, 45/1994;
37. V. Taftă - L'effect de la consangnivité sur la viabilité et la qualité de la peau du Karacoul noir, FEZ, Edinburg, 45/1994;
38. V. Taftă - La creation d'une typ de Merinos de montagne dans le zone Braşov, FEZ, Edinburg, 45/1994;
39. V. Taftă - Improving milk production in the Carpathian goats by crossing with Saanen, Symp. Intern., Thesaloniki, iunie, 1994;
40. V. Taftă - Particularităţi morfo-productive ale caprinelor din România, Symp. Intern., Riobambo, Ecuador, oct. 1995;
41. V. Taftă - A Romanian method to control the milk production of sheep, Symp. Intern., Spania sept, 1996;
42. V. Taftă - Pastoral technologies of obtaining traditional products from ewes and goats milk, Symp. Intern., Badajos, Spania, sept., 1996;
43. V. Taftă, I. Pivodă - Earli repausion to reproduction of Merinos de Palas young females, Symp. Intern., Lillehammer, Norwai, aug. '96;
44. V. Taftă, I. Răducuţu - The modofocation of fibrous structure of fleeces from rusty Țigaie sheep by crossing them with Awassi breed, Symp. Intern., Lillehammer, Norwai, 25-29 aug. 1996;
45. V. Taftă, I. Frăţilă, I. Marin - The effect of homogenous and heterogeneous mating of diversifying the color and quality of Karacul sheep, Symp. Intern., Lillehammer, Norwai, 25-29 aug. 1996;
46. V. Taftă, Lemon Murat - Main qantitative and qualitative indexes the carcass of half-breends F1 (Texel x Merinos) and (Ile de France x Merinos) fattened intensity, Symp. Intern., Viena-Austria, 25-28 aug. 1997;
47. V. Taftă - L'influence du systeme d'engraisement de la castration des chevreaux sur qualité de la carcasse, Symp. Intern., FEZ, Maroc, 1998;
48. V. Taftă, C. Neacşu - The influence of stimulating level of feeding Carpathians goats their production, Symp. Intern., FEZ, Zürich, 22 aug. 1999;
49. V. Taftă - Les particularites morfo-structurelles de la couverture de la peau et l'activité cyclique de folicule pileux chez la chevre Carpatine, Symp. Intern., FEZ, Tours, France, mai 2000.

La aceste lucrări semnalăm 66 de comunicări făcute la congrese și simpozioane interne și internaționale care au fost recenzate în diverse limbi internaționale ale țării gazdă.

Opera profesorului Vasile N. Taftă de aproape 400 de titluri, este completată de „*Lucrări pentru învățământul profesional tehnic și de popularizare*, de articole publicate în reviste de specialitate de zootehnie și medicină veterinară, de articole publicate în revistele: *Fermierul, Agricultura României, Milcovia* etc.

Interviu la împlinirea vârstei de 85 de ani (fragmente)

1). **Costică NEAGU:** *Stimate domnule profesor universitar, Vasile N. Taftă, la cei 85 de ani pe care i-ați împlinit de curând (1 mai 2014), sunteți un om cu o statură legendară, dar și modernă, adică o „legendă” vie și actuală.*

V-ați născut la Văsui-Vrâncioaia, dar cde fapt sunteți din Negrileștii Vrancei de pe plaiul unde s-a zămislit matricea sufletului românesc, „Miorița”, care avea să fie „aflată” de Alecu Russo (Rusu – Simion Mehedinți) la Soveja în 1846.

Vă trageți dintr-o „dinastie” de preoți (tatăl, bunicul și străbunicul). Ați moștenit dragostea și înțelegerea pentru sufletul vrâncean. Tatăl Domniei Voastre, slujitor al altarului, era supranumit și „popa caval”, pentru talentul pe care-l avea de a cânta din fluier și din caval, mai ales „Ciobanul care și-a pierdut oile” și „Sârba lui popa Taftă”. Dumneavoastră sunteți un foarte bun interpret din caval, ați mers mai departe și ați ajuns un ilustru doctor al oilor.

Spuneți-ne ce reprezintă pentru dumneavoastră fabulosul ținut al Vrancei - țara copilăriei?

Profesorul Vasile N. Taftă: Pentru mine, Negrileștii și Țara Vrancei reprezintă un loc special, care înseamnă totul: tata, mama, frații și surorile mele, consătenii, înseamnă casa părintească în care am deschis ochii, este locul în care s-a plămădit sufletul meu.

De la bunicul meu Preotul Constantin Taftă, zis Popa Cotârlea, care a fost propus să facă doctoratul la Kiev, mi-a rămas dragostea pentru învățătură, pentru Vrancea lui Ștefan și a Tudorei Vrâncioaia.

De la tatăl meu, Preotul Nicu Taftă, zis și Popa caval, am învățat primele doine, am învățat să cânt la fluier și la caval, am învățat să cânt la strană și la altar. Am învățat să cânt *Tatăl nostru*, varianta Muzicescu, rugă după care mulți săteni plecau acasă de la Sfânta Liturghie cu ochii umezi de lacrimi. De la mama mea, prezbitera Ioana-Nica Taftă, mi-a rămas religia muncii și ambiția de a reuși singur prin muncă încordată, pentru că popa Nicu avea o casă de copii și nu era deloc înstărit - *vezi câți vin în urma ta?* spuneau părinții.

De la pașnicii și harnicii mei consăteni am învățat cum se pasc oile, cum se hrănesc, cum se mulg. De la ei am învățat cum se prepară cașul dulce, cașul sărat și afumat, brânza de burduf și de puțină sau în coajă de brad, urda, jintița și janțul, untul din lapte de oaie. De la Ion Neagu (*Tăftoiu*), Dumitru Apostu (*Hogea*) și Dumitru Văsuian, am învățat cum se face bulzul de brânză cu mămăligă și cum se prăjește pe cărbuni, iar de la nenea Gheorghe Chiper am învățat cum se pregătesc boteiele de oi mânăzări să urce la vârat pe munții Păișele, Goru sau Mordanu. De la fetele și flăcăii din sat, am învățat în timpul vacanțelor, să joc *Hora, Sârba, De doi, Bătuta*. Tot ei m-au învățat colindele și plugușorul sau cum se pregătește păstrăvul din apele de munte, în cetină de brad - *hârzobul*.

2). **C. N.:** *Drumul dvs. pe plaiul „Mioriței” începe din vatra casei părintești și continuă la școala din Negrilești, apoi în ilustra cetate a educației vrâncene Liceul „Unirea” unde au învățat și au slujit mari personalități ale culturii naționale: D. F. Caian, Duiliu Zamfirescu, Anghel Saligny, Simon Mehedinți, N. Al Rădulescu, Ion Diaconu etc.*

Spuneți-ne ce amintiri aveți din acea perioadă, care au fost întâmplările și sfaturile care s-au constituit în țeluri ce v-au luminat drumul în viață?

Prof. V. N. T.: După terminarea claselor primare, am urmat cursurile Liceului „Unirea” din Focșani. Liceul avea renumele unei școli în care fiecare – elev sau adult – intra cu „frică” și respect. Profesorii liceului erau oameni cu cărți de vizită impresionante, profesori cu doctorate în străinătate, profesori curțați de universități, dar care preferau să facă „apostolat” la Focșani. Astfel, profesorul Al. P. Arbore și-a lăsat fiul (Fofolică), corijent la limba română. Profesorul de matematică, Diaconescu, era foarte categoric, băga spaima în orice elev - „Acu te eliminez” -, dar în același timp, mulți absolvenți de la Unirea, au devenit șefi de promoție la Politehnică, dar și la alte facultăți.

3). **C. N.:** Intrarea dvs. în facultate (1948), a coincis cu Reforma „roșie” a școlii românești, când s-au făcut marile epurări din învățământ, când au fost interziși marii oameni de cultură, care nu conveneau noilor stăpâni, când au fost „arestate” operele acestora, manualele școlare și cursurile universitare.

Vă rugăm să ne spuneți cum s-a reflectat această perioadă contradictorie în parcursul dvs. universitar? Profesori, colegi, activități practice și de cercetare etc., viața dvs. de student..., ca fecior de preot?

Prof. V. N. T.: Timpurile erau tulburi, problema „dosarului” nu era recunoscută de către noii stăpâni, decât atunci când era vorba de fiii „dușmanilor poporului”. Pentru cei care nu corespundeau la dosar, cum eram eu, fecior de preot, au născocit o găselniță - „reușit fără loc”. După cursuri, eu eram hamal în gară: căram cartofi, lemne, cărbuni sau alte mărfuri să am cu ce mă întreține. Despre profesorii din facultate, ce să spun? Erau dezorientați, speriați. Cred că trăiau într-o mare nesiguranță și spaimă. Predominau arestările. Odată ne trezeam că unii mai veneau la cursuri, iar noi nu mai știam nimic despre ei.

În privința studenților, a colegilor mei nu pot să le reproșez nimic. M-am ținut departe de „lozincarzi” pentru că eu aveam greutățile mele, iar singura mea nădejde era în munca mea - fizică și intelectuală -, pentru că nu puteam aștepta nimic de la nimeni.

4). **C. N.** *Terminarea facultății, primii ani de cercetare... și de producție au fost anii în care v-ați forjat pregătirea profesională și științifică, anii în care s-a configurat personalitatea dvs. complexă de om și de „doctor al celor care nu-și pot spune durerea”! Cum erau primiți și tratați tinerii ingineri, dar mai ales cei care nu proveneau din clasa muncitoare? Cum era apreciată munca dvs., care au fost căile prin care v-ați consacrat profilul uman și științific?*

Prof. V. N. T.: După terminarea facultății (1952), am intrat prin concurs la Institutul de Cercetări Zootehnice (I. C. Z.), fiind repartizat la Secția Ovine, Caprine și Histofiziologie, ca asistent - șef de lucrări, unde am lucrat până în 1962. În anul 1962 am a fost trimis „în producție”, lucrând la mai multe Cooperative Agricole de Producție din țară: C. A. P. Lehancea, C. A. P. Boghești din Regiunea Bacău și C. A. P. „Dor Mărunt” din Lehliu, Regiunea București.

Inițial această trimitere a fost hotărâtă pentru 3-4 luni, dar s-a prelungit până în anul 1966. Ajuns în producție am fost remarcat pentru rezultatele excelente obținute și am primit mai multe salarii suplimentare, dar și un premiu anual de 6.000 lei. După 6 ani de C. A. P., am urcat, prin caracterizări pozitive, treptele carierei didactice în profesie - lector, conferențiar, profesor, conducător de doctorate -, trecând prin cele trei etape: producție, cercetare, învățământ.

5). **C. N.** *Văzând vasta dvs. bibliografie (peste 400 de tratate, studii, articole, colaborări și comunicări la congrese și reuniuni internaționale, grupuri de lucru etc.), am constatat că primele consacrări internaționale au fost destul de timpurii: Milano - 1960; Moscova - 1962; Roma, expert FAO - 1969 etc., în plină perioadă de autarhie și dictatură comunistă!!*

Cum se face că ați primit aviz „favorabil” de colaborare și de ieșire peste graniță?

Prof. V. N. T.: Eu am fost atât de absorbit de munca mea, încât nu am avut timp să constat dacă plac sau nu cuiva. Cărțile și rezultatele cercetărilor mele au fost cele care m-au dus în străinătate. Ele au mers întâi, apoi m-au „chemat” și pe mine.

Cercetările mele și rezultatele științifice obținute au avut ecouri și în lumea științifică occidentală chiar dacă autoritățile comuniste aveau grijă ca asemenea lucruri să nu se prea afle. Astfel, am fost remarcat de FAO - Roma, care m-a invitat la Conferința din 24-29 martie 1969, pentru a susține comunicarea științifică „Foamea de proteină”. În urma acestei participări, am fost inclus în Grupul de Experți FAO-Roma.

Reacțiile de prețuire din Occident au fost tot mai multe, la fel și participările mele la reuniuni științifice internaționale precum și colaborările mele la publicațiile de specialitate.

6). **C. N.** *Ce ne puteți spune despre atmosfera de muncă din cercetare în domeniul zootehniei și despre atmosfera de lucru din mediul universitar, atât dinainte cât și după 1989?*

Prof. V. N. T.: La I. C. Z. am făcut o adevărată ucenicie profesională. Acolo exista o bibliotecă de specialitate foarte bine dotată și o atmosferă de muncă serioasă, acolo se învățau mecanismele biologice ale creșterii și îngrijirii ovinelor și caprinelor, unde colegii mei s-au evidențiat prin profesionalism, pasiune și atașament față de munca din laboratorul lor.

Atât în producție cât și la I. C. Z., am fost alături de țărănul român. După ce am intrat în horă „El” m-a încurajat și m-a sprijinit. Am fost extraordinar de mulțumit să știu că pot fi de folos strămoșilor mei din Vrancea, tuturor celor care trăiesc din munca și din pasiunea pentru una din cele mai vechi ocupații ale omului - *păstoritul*.

Astăzi, la ceas aniversar, nu am cuvinte grele pentru nimeni, nici măcar pentru cei care nu mi-au fost alături totdeauna. Dacă așa au stat lucrurile, am fost onorat să fiu în aceeași „oală” cu ai mei. Mai vreau să aduc un cuvânt de mulțumire soției mele, Georgeta, care mi-a stat alături, sprijin „la bine și la rău”, peste o jumătate de veac.

7). **C. N.** *Stimate domnule Profesor, sunteți astăzi un om împlinit din punct de vedere științific. Aveți bucuria de a fi format sute de ingineri zeci de doctori în zootehnie, astăzi, cercetători, fermieri, administratori ai unor mari firme în domeniu, parlamentari, diriguitori ai acestui domeniu fundamental pentru hrana și sănătatea întregii națiuni.*

Ce credeți că ar mai trebui făcut pentru ca acest domeniu, vital pentru hrana și sănătatea nației să scoată acest popor din sărăcia și deruta în care se află, în condițiile în care lâna și pieile de ovine se distrug prin ardere, iar produsele de lână și de pielărie sunt înlocuite cu produse sintetice care dăunează sănătății omului!?

Prof. V. N. T.: După 1989 s-a produs o adevărată prăbușire prin dezordine și îndepărtarea de țară și neam: „Bună țară, rea tocmeală mama ei de socoteală”. Trebuie să renască interesul personal și colectiv prin solidarizarea tuturor energiilor acestui popor. Diviziunea muncii solidarizează societatea - fiecare are nevoie de fiecare.

În acest domeniu vital pentru hrana și sănătatea națiunii are cine să ne scoată din încurcătură. Avem specialiști performanți, avem condiții geoclimatice și animale corespunzătoare care răspund cu repeziciune la factorii manageriali, în condiții corespunzătoare cerințelor biologice: masă, selecție, casă.

Se impune crearea de asociații la care oamenii să adere pe baze juridice clare și sigure, cu respectarea proprietății individuale și colective, cu condiția ca circa 40% din profit să fie însoțit de procurarea de animale de rasă și echipamente agrozootehnice. Astăzi există condiții prielnice de încurajare a inițiativei specialiștilor care vor să-și creeze ferme proprii agrozootehnice, apelând la sprijinul acordat de stat sau de Uniunea Europeană.

Trebuie să se creeze cadrul organizatoric legal pentru păstrarea a circa un hectar de teren agricol pentru fiecare gospodărie, pentru creșterea unui număr redus de animale de casă, necesar celor care doresc acest lucru.

Concomitent cu înființarea de ferme, asociații, interasociații, trebuie să se creeze unități de selecție și ameliorare, în funcție de necesități, unități de colectare, conservare și distribuție organizată a produselor agrozootehnice.

În ce privește producția de lână și piei, deocamdată, trebuie folosită prioritar în industria agrocasică, deoarece lâna, datorită proprietăților ei (structură histologică și tehnologică), nu poate fi înlocuită de fibrele sintetice, lipsite de proprietăți termoizolatoare, de rezistență la sursele de incendiu, neigienice și uneori, dăunătoare pentru sănătatea omului.

8). **C. N.** În încheierea acestui „taifas” scurt, dar plin de învățături, la cei 85 de ani dedicați muncii, vă aduc omagiul meu, al păstorilor din tot plaiul românesc și-l depun cu pioșenie, urându-vă să aveți viață lungă și luminoasă, aceeași bonomie și sprinteneală spirituală, în folosul *Dumneavoastră, al familiei, al științei și al întregii nații!*

Dumnezeu a făcut ca „tatăl Mioriței” să se nască tot pe plaiul vrâncean, la hotarul Sovejei, și să fie un vrednic urmaș al tuturor celor care-și încălzesc sufletul cu „Cântecul meoarei”.

***La mulți ani, Moș Vasile N. Taftă,
urmaș demn al lui Popa Caval!***

* * *

Costică NEAGU, născut la 6 iulie 1946, în Comuna Negrilești, Județul Vrancea, în **Vrancea istorică**, Vrancea Tudorei Vrâncioaia, din părinții Anghelița și Petrea Neagu, țărani moșneni, ambii orfani din Războiul pentru Întregirea Neamului.

A urmat cursurile școlii primare și gimnaziale din Negrilești (1953-1960), apoi cursurile Școlii Pedagogice de Învățători „Costache Negri”, din Galați (1960-1966), obținând *Diploma de învățător*.

După absolvirea Școlii Pedagogice, a urmat cursurile Facultății de Filologie a Universității din București. Din anul 1973 s-a titularizat ca profesor de limba și literatura română la Școala cu Clasele I-VIII, Comuna Cârligele, Județul Vrancea unde a funcționat până în anul 1990.

În anul 1989 s-a transferat la Școala nr. 3 din Focșani, unde a fost titular până în 2009. În perioada 1990-2009 a funcționat ca director la Casa Corpului Didactic „Simion Mehedinți”, Focșani. Din anul 1996 a funcționat ca profesor asociat la Universitatea din București, Facultatea de Psihologie și Științele Educației, DFP, Filiala Focșani. În anul 2005 a obținut doctoratul în Științele Educației la Universitatea din București, cu lucrarea „*Premise teoretice ale reformei școlare promovate de Simion Mehedinți*”, coord. științific, Prof. univ. dr. Ion Gh. Stanciu. În anul 2007 s-a titularizat pe postul de conferențiar, poziția 2, al Facultății de Psihologie și Științele Educației, București.

Proiecte inițiate și realizate: Asociația Personalului Didactic „Simion Mehedinți” (1991); Publicația *Vârstele școlii* (două serii, 1991-1993; 2002-2009); Seria editorială „Biblioteca Simion Mehedinți” (1994); Fondarea publicației *Buletinul Asociației „Simion Mehedinți”* (1997) Editura Terra (1999); reluarea editării revistei *Milcovia*, seria a III-a (2005); Casa Memorială „Dimitru Pricop”, Muzeul Satului Negrilești și dezvelirea unui bust al poetului (2014); retipărirea operei lui Simion Mehedinți etc.; Concursul județean al revistelor școlare (2001-2009); Concursul județean de creativitate didactică (2002-2007).

A realizat 13 lucrări de autor: 1). Costică Neagu – *Simion Mehedinți, pedagog de vocație (teza de doctorat)*; 2). Costică Neagu – *Simion Mehedinți, Biobibliografie*; 3). Costică Neagu – *Negrileștii Vrancei*; 4). Costică Neagu – *1907 - ipostaze literare*; 5). Costică Neagu – *Neculae Popescu, un om, o viață, un destin*; 6). Costică Neagu - *Simion Mehedinți, prozator și publicist*; 7). Costică Neagu (coordonator) - „*Pe-un picior de plai*”, *profesorul Vasile N. Taftă la 80 de ani*; 8). Costică Neagu – *Negrileștii Vrancei, album monografic*; 9). Costică Neagu - *Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar*; 10). Costică Neagu - *Dumineca Poporului, repere monografice* (2 vol.); 11). Costică Neagu – *Dimitru Pricop, poezia prieteniei*; 12). Costică Neagu – *Școala negrileșteană la 150 de ani*; 13). Costică Neagu (coordonator) – *Profesorul Gheorghită Geană *75, 27 de ani dedicați Asociației „Simion Mehedinți”*; nouă lucrări coautor, peste 40 de studii, prefete la cărți editate la Editura Terra sau îngrijite la alte edituri, peste 200 de articole publicate în presa didactică, presa de opinie națională și locală.

